

Spare- og Laanebetingelserne, der udgør en Del af Lovene, synes at hvile paa en meget mangelfuld Forstaaelse af, hvad den kollektive Opsparing egentlig indebærer. Navnlige er det om Indskud kun bestemt, at ingen kan faa Laan uden først at have indbetalt 15 pCt. af Kontraktbeløbet, hvoraf 3 pCt. overføres til Administrationskontoen. Der er *ikke fastsat nogen aarlig Spareydelse* udover de nævnte 15 pCt.

Det vil efter det anførte næppe have Interesse at gaa nærmere ind paa Enkeltheder i Foreningens Laanebetingelser. Dog skal nævnes, at Laanene først er rentefri efter to Aars Forløb.

8. *Dansk Financierings Forening.* Umiddelbart før Afslutningen af vort Arbejde har vi faaet tilsendt Love samt Spare- og Laanebetingelser for en i Januar 1934 stiftet Forening af dette Navn. Lovene, der er meget mangelfuldt affattede, er ifølge Teksten vedtagne af en Generalforsamling. Formanden, der tidligere har arbejdet for „Bokas“, synes at være den egentlige Stifter og er ifølge Lovene tillige Direktør. Bestyrelsen, der er valgt for 5 Aar, skal godkende alle Forslag til Lovændringer, før de kan forelægges en Generalforsamling.

Spare- og Laanebetingelserne svarer praktisk talt ordret til de hidtil gældende Betingelser i „Bokas“. Dog er der indsat en § 8, hvori der „under Forbehold af en for Sparerne antagelig Ordning med Ministeriet eller tilvejebragt Støttekapital paa anden Maade“ gives visse Tilsagn om Forskudsiaan (Mellemkreditter).

Vil man i Almindelighed søge at vurdere de omtalte Opsparingsvirksomheder, maa man skelne mellem selve Princippet i Fællesopsparingen og den Udformning, Princippet har faaet i de eksisterende Virksomheder.

Den Mulighed kan ikke afvises, at nye Former for Pengeinstitutter, grundede paa Fællesopsparingens Princip, kan udvikles og indpasses i det bestaaende Kredit-system paa en saadan Maade, at det kan være til Gavn, dels ved, at muligt forøget Opsparing kan fremkaldes, dels ved, at Opgaver kan løses, som de bestaaende Pengeinstitutter maaske ikke i tilstrækkelig Grad interesserer sig for. De gunstige Erfaringer fra England gør det naturligt i første Række at pege paa Tilvejebringelsen af egne Hjem. I denne Henseende vil navnlig Belaaningsgrænsen og i Forbindelse dermed Vurderingsproblemet frembyde Vanskeligheder. Det er muligt, at en ret høj Belaaning kan være forsvarlig, hvor det som i D. S. B. F. drejer sig om mindre Huse af ensartet Type.

I de faktisk foreliggende Udformninger, der ret kritikløst er overført fra Tyskland, hvor Forudsætningerne efter den voldsomme Inflation og Valutaens fuldstændige Sammenbrud var helt forskellige fra vore, er Fællesopsparingens uheldige Sider i høj Grad fremtrædende.

En betydelig Ulempe er *Ventetiden*. Hvor det kollektive Opsparingssystem anvendes i sin Renhed, er Ventetiden uundgaaelig. Tilmed bliver Ventetiden efterhaanden temmelig lang, og dens Længde kan ikke forud beregnes, saaledes at det let kan ske, at en Sparer faar sit Laan paa et for ham ubejligt Tidspunkt. Ved at søge Samarbejde med allerede bestaaende Kreditinstitutioner kan Virksomhederne søge at komme bort fra den lange Ventetid, men i samme Grad Mellemkreditter benyttes, forsvinder aabenbart de særlige Fordele, som det nye System skulde bringe Laantagere.